

прѣгрешението! — то азъ бихъ си зашилъ устата!

Между туй бедуинътъ освободи водача отъ подъ камилата и се опжти къмъ своя спътникъ. Бѣше го вече приближилъ, когато изведнажъ страшенъ тигъръ изкогна изъ храста, покрай който ъздѣше непрѣдпазливия Османъ, отдалечавайки се отъ кервана. Османъ се сбърка, изпадна въ ужасъ и падна безчувственъ на земята. Бедуинътъ се затича бърже-бърже, но не за да избѣга, а тъкмо къмъ него, извади пицова си, и въ тая минута когато кръвожадниятъ звѣръ скогна къмъ своята плячка, той гръмна върху него.

Мрътвиятъ тигъръ се прострѣ до полу-мрътвия Османъ.

Най-сетнѣ Османъ отвори очи; спасението му се видѣ сврѣхъ-естественно; той прѣгърна бедуина и въ изблика на благодарностъ му прѣдложи съ сълзи на очи една кесия съ пари.

Бедуинътъ, за голѣмо удивление на Османа, отказа да приеме паритѣ. Въ това врѣме приближи до тѣхъ единъ просякъ, съ дървенъ кракъ, покритъ съ дрипи и рани. Той се обърна къмъ Османа, който още държеше кесията и му рече:

— Милосърдието трѣбва да ти е познато, богатий странниче: утоли глада и жаждата на твоя едноземецъ; отдѣли на неимѣющия ни петае отъ пълната си кесия. Твоята милостиня ще ме избави отъ мъчителния гладъ; ако ми дадешъ колкото за хлѣбъ, азъ ще стигна до града; безъ хлѣбъ, азъ ще се лиша отъ силитѣ си, и тукъ, въ пустинята, ще ме разкъсатъ дивитѣ звѣрове.

— Нека Аллаха ти помогне! — отвърна му Османъ, скривайки въ джеба си пълната кесия съ пари. — За тебе нѣма у менъ ни пе-

таче. Азъ отивамъ на поклонение въ Мекка и съмъ си зель тъкмо толкова пари, колкото ми сж нуждни за пѣтъ до тамъ и назадъ. Всичкитѣ си лишни пари азъ ги раздадохъ на народа, когато излѣзохъ отъ родното си мѣсто; жалъ ми е за тебе, но да ти помогна — не мога.

Бедуинътъ извади торбата съ дробена пшеница и мехътъ съ вода и ги подаде на клетника. — На! Утоли глада и жаждата си, — рече той: подкрѣпи си ослабналитѣ сили, и хайде заедно да вървимъ. Градътъ, въ който ти отивашъ, се намира на пѣтя, по който ще мине кервана: азъ ще те придружа.

— Но азъ вървя полека, честичко отпочивамъ, — отвърна просякътъ.

— Тогазъ седни на коня ми! — отвърна бедуинътъ и, като скогна отъ него, качи бѣдняка, хвана юздитѣ и поведе коня по-полека.

— Махни го, тоя просякъ, — рече Османъ: — дай да си довършимъ разговора, да си докажемъ единъ на другъ. . . .

— Нашиятъ разговоръ е отдавна свършенъ, — отговори бедуинътъ. — Било би излишно сега да споримъ за добродушието, за храбростта и милосърдието на нашитѣ народности. Забѣлѣжи, Османе, че между всѣки народъ могатъ да се намѣрятъ и добродѣтелни и лоши люде.

Османъ разбра тоя отговоръ и се заклѣ въ брадата на своя прадѣда да отмъсти за дързостта на бедуина. Скоро му се прѣдстави за това случай. Когато спрѣха да отпочиватъ, бедуинътъ заспа дълбокъ сънь; керванътъ се дигна на пѣтъ, и Османъ остави своя благодарѣтель срѣдъ пустинята, остави го жертва на всички бѣдствия; а за да не може той да догони кервана, украде му и коня — цѣлото имущество на бедуина.

